

**Розділ V. ПРОБЛЕМИ БОРТЬБИ
ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ ТА ПРАВООХОРОННА
ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

УДК 343.985:343.91:343.61 ■ **ДО ПИТАННЯ ВИВЧЕННЯ ОСОБИ НЕКРОФІЛІВ
Л.В. Черечукіна ■ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ ВБИВСТВ,
ВЧИНЕНИХ НА СЕКСУАЛЬНОМУ ПІДҐРУНТІ**

У статті розглядається матеріал про відомих серійних вбивць-некрофілів, про їх внутрішній світ, захоплення, риси характеру, з метою подальшого використання інформації під час розкриття та розслідування вбивств, вчинених на сексуальному підґрунті, для визначення напрямків пошуку злочинців, обмеження кола осіб, серед яких доцільно його проводити.

Ключові слова: *сексуальні вбивства, некрофілія, некрофіли.*

В статье рассматривается материал об известных убийцах-некрофилах, об их внутреннем мире, увлечениях, чертах характера, с целью последующего использования информации в процессе раскрытия и расследования убийств, совершенных на сексуальной почве, для определения направлений поиска преступников, ограничения круга лиц, среди которых целесообразно его проведение.

Ключевые слова: *сексуальные убийства, некрофилия, некрофилы.*

The material about known murders-necrophilists, their inner world, hobbies, character traits with the purpose of subsequent use of information in the process of detection and investigation of murders committed on sexual ground for determination of directions of search of criminals, limitation of number of people among whom his conduct is advisable is considered in the article.

Key words: *murders committed on sexual ground, necrophilia, necrophilist.*

Серійні вбивства, вчинені на сексуальному підґрунті з особливою жорстокістю, - це найжахливіші та шокуючі злочини проти особи,

що в першу чергу відрізняються найвищим ступенем суспільної небезпеки.

Сексуальними вбивствами є факти позбавлення життя потерпілого внаслідок сексуальних переживань злочинця. Причому не має значення, хто став жертвою вбивства, які простежуються часові інтервали між окремими епізодами при вчиненні серійних вбивств, їх скоєння осудною або неосудною особою.

Попередження, розкриття й розслідування таких злочинів викликає чималу складність. Багато в чому це зумовлено тим, що сексуальні вбивства скоюють особи, які ніколи не потрапляли в поле зору правоохоронних органів, нічим не виділялися серед інших громадян. Розслідування серійних сексуальних вбивств ускладнюється тим, що дуже важко виявити, чи в усіх епізодах діяв один злочинець, або вбивць було декілька. Труднощі в розкритті серійних сексуальних вбивств викликає вчинення таких злочинів на території різних регіонів, відсутність очевидців, слідів, залишених на місці події.

Учинення вбивств на сексуальному підґрунті супроводжується введенням різних предметів в усі природні отвори тіла, частіше в статеві органи, оголенням тіл мертвих жертв, мастурбацією при спогляданні трупів, коїтальними та орально-анальними діями з трупами, відсіканням геніталій і (або) молочних залоз, введенням відрізань чоловічих геніталій в природні отвори тіла потерпілого, витяганням внутрішніх органів за допомогою різних колючо-ріжучих предметів і (або) за допомогою вигризання або виривання, без вжиття зазначених засобів розчленування трупів, дефлорацією (позбавленням невинної пліви), заподіянням тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, у тому числі й посмертних, з метою отримання сексуального задоволення тощо.

Важливе значення для оптимальної організації розслідування вбивств, вчинених на сексуальному підґрунті, має визначення сукупності пошукових ознак злочинця. Такі відомості можна отримати, проаналізувавши результати огляду місця події, дані судово-медичної, біологічної та інших експертиз, допитів свідків, відомостей, отриманих у процесі проведення оперативно-розшукових заходів.

Особливий різновид сексуальних вбивств складають вбивства з метою з'єднання з трупом. Це називають некрофілією.

Некрофілія являє собою еротичний потяг по відношенню до трупів, мотивація якого, як найчастіше вважають психіатри, полягає у спробі володіти партнером, який не дає відсічі некрофілу або не відштовхує його.

Отже, при розслідуванні серійних вбивств не слід залишати поза увагою перевірку версії про їх вчинення некрофілами. З метою визначення напрямків пошуку, обмеження кола осіб, серед яких доцільно його проводити, для слідчого, оперативних працівників важливо мати чітке уявлення про особистість некрофілів, вивчаючи відомості про їх внутрішній світ, захоплення, риси характеру тощо.

Неабияке значення для виявлення вбивць-некрофілів має аналіз узагальненої інформації про таких осіб, що міститься в спеціальній літературі та засобах масової інформації, у тому числі зарубіжних.

Цікаві відомості, котрі доцільно враховувати в практиці розкриття сексуальних вбивств, зокрема, містить стаття "Некрофілія", розміщена свого часу на сайті Наукової поліції Франції. За її змістом, це слово означає сексуальний потяг по відношенню до смерті й трупів, те, що часом спонукає до диких за своєю жорстокістю актів. Для більшості з нас це є абсолютно огидним. Деякі серійні вбивці вбивають, щоб отримувати тіла, з якими вони зможуть задовольняти свої сексуальні фантазії некрофілів. Дуже часто такі фантазії більш мотивовані потребою володіти трупами, ніж сексуальним бажанням.

У статті наводяться шокуючі факти про некрофіла Еда Гейна, який був боязкою звичайною людиною. Протягом 40-50 років він жив ізольовано на фермі біля Плейнфільда, занедбаній дірі, у самій середині Вісконсина. За винятком його кузена, дуже близької до його сім'ї людини, ніхто не знав, до якого ступеня він був чудакуватим. Його схильності до некрофілії почали з'являтися лише тоді, коли він зовсім залишився на самоті.

Ед Гейн обожнював свою матір. Вона була релігійною фанатичкою, позбавленою материнської ніжності. Ця жінка вважала секс надзвичайно жакливою річчю, гірше за якої у світі нічого не існує, та навчала своїх двох синів, щоб вони залишалися чистими і не наближались до жінок. Вона дуже пильнувала за тим, щоб хлопці не проявляли жодної ознаки плотського бажання. Коли помер її чоловік, вона почала чинити ще більший вплив на своїх синів. Після смерті брата Ед Гейн залишився наодинці зі своєю матір'ю, у якої доволі часто з'являлися галюцинації. Одержимий та нестійкий в думках, він потрапив у повну залежність від неї.

Після інсульту матір паралізувало і вона протягом довгого часу провела в ліжку. Ед Гейн доглядав хвору до самої її смерті. Інколи він прокрадався до її спальні, лягав поряд, щоб пеститися як дитя. Коли мати померла, йому було 39 років, і він уперше в своєму житті відчув

справжню самоту. Йому дуже важко було витримувати самотність, але він залишився на фермі й проводив свій час, читаючи журнали про підбір висококваліфікованих кадрів, людську анатомію та жорстокість нацистів. Ед Гейн подумував про зміну статі за допомогою хірургічного втручання, щоб стати своєю матір'ю, тобто відтворити її образ. Одного дня він прочитав статтю в газеті про жінку, яка нещодавно померла і була похована поряд з могилою його матері. Ед Гейн вирішив покинути межі своєї ферми й розкопати могилу, щоб мати можливість поглянути на справжнє жіноче тіло. Він звернувся по допомогу до могильника Гуса, разом з яким розрив могилу.

Протягом подальших десяти років він продовжував приходити на різні кладовища, щоб знаходити і витягувати з могили тільки що поховані тіла. В основному це траплялося на повний місяць. Інколи, він забирав все тіло, а іноді, після розчленування, лише окремі його фрагменти. Копи згодом після затримання він заявив, що викопав дев'ять могил на трьох різних кладовищах і забрав тіла мерців, поліцейські йому не повірили, доки не розрили могили і не виявили в них відсутність трупів.

Ед Гейн, напевно, обожнював трупи. Він був тим, кого називають некрофілами. Шматки тіл його збуджували, тому це не заважало йому залишати їх у себе, незважаючи на стан їх розкладання. Викопаним трупам, він відрізував голови, зменшуючи таким чином їх розмір. Деякі з них поміщав у кімнату, зі шкіри окремих тіл виготовляв абажури. У нього, ймовірно, були й сексуальні стосунки з трупами, хоча він це заперечував, стверджуючи, що вони дуже тхнули.

Врешті-решт Ед Гейн зрозумів, що йому потрібна ледве жива жінка, тому вирішив оволодівати більш свіжими тілами. У 1954 Гейн знищив Мері Хоган, яка за своєю статурою була схожа на його матір. Її тіло він привіз до ферми. У вбивстві його ніхто не підозрював. Через три роки, він скоїв убивство Берніс Уорден. Але цього разу поліція вирішила провести у нього обшук. Те, що виявили поліцейські, нагадувало "будинок жаків". У помешканні вони знайшли велику кількість шматків тіл, кісток, посмертних масок, органів, жіночих голів тощо. Людською шкірою були обтягнуті деякі стільці, черепи були встановлені на колонах ліжка. За підрахунками слідчих Ед Гейн знищив близько п'ятнадцяти жінок і шматками їх тіл прикрасив житло. Під час обшуку поліцейські виявили тіло Берніс Уорден, яке без голови, нутрощів було підвішене за ноги на балці стелі. Голову потерпілої було виявлено під матрацом. Ед Гейн був визнаний неосудним. За наявності у нього психічного захворювання він, не усвідомлюючи жахливості

скоєного, помер в 1984 році на 78-му році життя у психіатричній установі.

Отже, Ед Гейн є типовим представником людини, яка полюбляла задовольняти свої сексуальні потреби в компанії мерців.

У статті "Некрофілія", на яку ми посилаємося, містяться цікаві відомості про дослідження, проведені доктором Джонатаном Росманом і доктором Филипом Ресником, на думку яких існує три типи "справжньої" некрофілії, а саме: 1) убивство некрофілом - убивство, вчинене з метою отримання трупа; 2) регулярна некрофілія - використання трупів для сексуального задоволення; 3) фантазії некрофіла - намітити акти, але нічого не робити.

За результатами дослідження 122 випадків некрофілії Дж. Росман і Ф.Ресник виявили, що більшість випробовуваних відповідала другій категорії. Більше половини зазначених осіб працювали в моргах або в інших установах, пов'язаних з похоронним світом.

В іншому документі, Поль де Риве повідомляє історію про італійського могильщика, який почав вступати у сексуальні відносини з трупами, коли нікого не було на околицях міста. Дослідження Поля де Риве показали, що ця людина, як і всі некрофіли, страждала на психопатію.

Він, окрім цього, описує іншу подію, пов'язану з людиною, яка працювала в товаристві похоронних церемоній, і працевлаштувалася з єдиною метою - вступати у сексуальні відносини з чотирма або п'ятьма трупами щонеділі.

Надто дивні історії про таку поведінку, як зазначається у статті, пропонують Літописи, включаючи розповіді про страхи єгиптян, що бальзамувальники можуть звалтувати померлу дружину. Трупи жінок зберігали тоді вдома, доки розкладання не ставало очевидним. Легенда розповідає, що Король Ерод убив свою дружину, потім спав з нею протягом більш семи років.

Як стверджують дослідники, виходячи з вельми обмежених даних про цей дуже приховуваний вид діяльності, некрофілія на 90 відсотків притаманна чоловікам. Але жінки також можуть бути некрофілами. Учениця бальзамувальника розповідала, що протягом чотирьох місяців свого стажування, вона спала з декількома трупами. Серед похоронних служителів, не багато жінок здійснювали свої особисті еротичні ритуали. Одна з найбільш відомих - Карен Грінлі. Вона нікого не убила, щоб отримати тіло, проте ця жінка захоплювалася чоловічими трупами.

У 1979 році, в Каліфорнії, Грінлі мала підготувати тіло 33 річного чоловіка до поховання, але вона поїхала з катафалком і привезла труп додому. Її знайшли і звинуватили в тому, що вона викрала катафалк і перешкодила похованню. Це було не вперше, коли вона відчувала такий сексуальний потяг до мертвого. У труну, вона поклала листа, в якому деталізувала свій еротичний досвід, що був у неї приблизно з двадцятьма чоловічими трупами. Карен Грінлі не розуміла, чому у неї була настільки сильна еротична потреба по відношенню до трупів, але вона не могла від цього утриматися. Після виявлення листа, Грінлі звільнили з роботи. Пізніше в інтерв'ю журналістові, вона розповіла про еротичні моменти детально: про ауру смерті, запаху, похоронного будинку, трауру і всього, що було навколо. За її словами, це була не лише сексуальна стимуляція, але ціле мислення. Вона полюбляла запах донедавна забальзамованого тіла молодого чоловіка, і навіть кров, яка могла вийти з його рота.

Дослідники зауважували на тому, що всупереч віросповіданню, велика кількість некрофілів були гетеросексуалами, хоча половина некрофілів-вбивць – гомосексуалістами. Розлад особистості діагностували лише в 60% випадків, серед яких 10% некрофілів страждали на психоз. У статті обнародовані відомості про професії некрофілів. Ними були працівники установ, які надавали соціальну допомогу старезним у лікарнях, охоронці моргу, працівники похоронного бюро, служителі кладовищ тощо. Зрозуміло, що більшість людей, які працюють у цих сферах діяльності не є некрофілами.

У більшості випадків наруга над трупами відбувалася до їх поховання, але відомі факти, коли тіла витягували з могили. Зокрема, в 1985 р. в Італії була похована 15-річна дівчина-підліток, яка померла від травми голови. Двома днями пізніше, виявилось, що могилу відкрито. Померла покоїлася на кришці своєї труни, її біла сукня, була піднята вище за стегна. Дослідження показало, що труп згвалтували. Два рушники, що були виявлені в могилі, свідчили про причетність до цього акту не менш, як двох людей.

У статті, зміст якої аналізується, розповідається про декількох серійних вбивць, які виявили прихильність до некрофільї.

Денніс Нілсен проживав у Лондоні й обирав свої жертви в пабах. Автор його біографії Браян Мастерс наголошував, що той "вбивав, щоб мати компанію". Перш ніж він починав вбивати, Нілсен вже відчував еротичний потяг по відношенню до смерті. "Він проводив час, розтягнувшись біля дзеркала, вдаючи, що помер. У цій уразливо-

сті було щось таке, що створювало в ньому інтенсивний голод". Нілсен запрошував деяких своїх коханців для участі в його іграх, у яких вони виконували ролі мерців". Пізніше він став удаватися до більш серйозних речей.

Уперше він убив у 1978 році. Нілсен задушив краваткою людину, яку ледве знав. При цьому він був повністю охоплений еротичним почуттям, яке відчував раніше, маючи досвід влади над іншим (коханцем, який зображував мерця). Потім він помістив тіло під підлогу своєї квартири. Випробувавши крайнє задоволення від цього акту, він почав вишукувати способи, щоб це повторювати. Нілсен продовжував запрошувати людей до себе, щоб їх душити. Він купав тіла в своїй ванні й інколи укладав у своє ліжко, щоб мати сексуальний контакт. Врешті-решт він їх розчленовував і зберігав шматки у своїй квартирі. Нілсен особливо любив першу ніч з трупом, коли він міг зберігати мерця в своєму ліжку, перш ніж розкладання робило його "смердючим і смолистим". Він був зачарований тим, що його жертви не могли встати і виїхати. Це означало, що він контролював абсолютно все. Інколи, купаючи тіла, він опускався в ту ж воду і вирішував, що буде робити далі - "зберігати" їх під підлогою, усаджувати на стільці, або розчленовувати на шматки. Нілсен був м'ясником, тому не мав з цим жодної проблеми. Для нього цей процес був актом любові. Ідея еротичного потягу до трупу завдавала Нілсену великого задоволення. Свою провину в убивстві 15 людей за 5 років, він визнав частково, оскільки думка про те, що трупи залишать його домівку заставляла відчувати себе дуже жахливо, а він обожнював їх присутність. У в'язниці він робив креслення тіл і їх шматків.

Одним із найвідоміших серійних вбивць є Тед Бандай. Його прозвали "Красивий Тед". І це було поза усілякими сумнівами, оскільки він був молодим, спокусливим, розумним. У нього заохувалися жінки. Бандай убив десятків красивих молодих жінок. Мало кому відомо про те, що він був некрофілом. Стівен Мічод, автор книги "The Only Living Witness" говорить про Бандая як про людину "порожню". За власним твердженням Бандая, імпульс вбивства був засобом заповнювати цю порожнечу, принаймні тимчасово.

У межах невеликої за своїм обсягом статті ми не претендуємо на всебічне висвітлення психологічного портрету вбивці-некрофіла, до складання якого у ході розслідування вбивств, учинених на сексуальному підґрунті, доцільно залучати спеціаліста-психолога. Ми не ставили це за мету. Хоча, сподіваємося, що інформація, що міститься

у статті, зможе викликати певну зацікавленість з боку працівників, які займаються розкриттям та розслідуванням сексуальних вбивств. Вони зможуть використати її в практичній діяльності.

Використана література:

1. Черечукина Л.В. Расследование убийств: Учебно-методическое пособие/ МВД Украины, Луган. гос. ун-т внутр. дел им. Э.А. Дидоренко, - Луганск: РИО ЛГУВД им. Э.А. Дидоренко, 2009. – 248 с.
2. La nekrofilie / <http://www.tueursenserie.org/>
3. Richard von Kraft Ebing "PSYCHOPATHIA SEXUALIS" - Année : 1886, 2nde édition en 1999.

УДК 343.352 (477)

О.В. Шемякін **ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРИТЯГНЕННЯ
ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА
ПІДКУП ОСОБИ, ЯКА НАДАЄ ПУБЛІЧНІ ПОСЛУГИ**

Представлена наукова стаття присвячена дослідженню теоретичних питань притягнення до кримінальної відповідальності за підкуп особи, яка надає публічні послуги у зв'язку з відсутністю практики притягнення до відповідальності за вчинення злочину передбаченого ст. 368 - 4 КК України.

Ключові слова: *підкуп, публічні послуги, неправомірна вигода.*

Представленная научная статья посвящена исследованию теоретических вопросов привлечения к уголовной ответственности за подкуп лица, которое предоставляет публичные услуги в связи с отсутствием практики привлечения к ответственности за совершение преступления предусмотренного ст. 368 - 4 УК Украины.

Ключевые слова: *подкуп, публичные услуги, неправомерная выгода.*

The given scientific article is dedicated to the theoretical issues research of the criminal liability for a person's bribery who provides public services in connection with the absence of practice to prosecute for an offence under the Section. 368 - 4 Criminal Code of Ukraine.

Keywords: *bribery, public services and wrongful advantage.*

7 квітня 2011 року Верховна Рада України прийняла закон України "Про засади запобігання та протидії корупції" № 3206-VI, та закон "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення" № 3207-VI, які на-